

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάψαν ἡμῶν ὀφειλάς καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἐξιστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρωτοτύπων Ἐσωτερ. Λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λελ. 25
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ		
Ἐτήσια . . . . . δρ. 8.—	Ἐτήσια . . . . . φρ. 10.—	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879	
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος . . . . . 3.—	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.			

Περίοδος Β'. — Τόμος 23ος. Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἰανουαρίου 1916 Ἔτος 38ον. — Ἀριθ. 8

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΤ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἡ ὥρα αὐτὴ ἐβράνη ἀτελείωτη στὸν κακοῦργο.

Ἦξευρε, ὅτι τόσο μόνον καιρὸ εἶχε στὴν διάθεσί του ὁ ταμίας, διὰ νὰ φάγη καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ. Γι' αὐτὸ εἶχε κανονίστῃ τὴν δόσι τοῦ ναρκωτικοῦ εἰς τρόπον, ὅστε ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐνέργειά του ἐξήντα λεπτά μετὰ τὴν ἐνεσι. Ἀλλ' ἂν εἶαμε κανένα λάθος στὸν ὑπολογισμὸ του; Ἄν ὁ ταμίας ἐναρκώνετο προτίτερα ἢ ἀργότερα ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ ἤθελε ὁ κλέπτης;

Γι' αὐτὸ ἡ ὥρα ἐκείνη τοῦ ἐβράνη ἀτελείωτη. Κλεισμένοι στὴν σκοτεινὴν καμαρούλα, ἀκουγέ στὴν σιγὴ τὴν καρδιά του, ποῦ ἐκτυποῦσε με ἀγωνία, ἡ ἐσυλλογιζέτο:

«Φθάνει νὰ γυρίσῃ... Φθάνει νὰ μὴν πῆσῃ στὸ δρόμο ἢ στὸ ξενοδοχεῖο...

«Ἀσπάζε τὸν μισοκοιμισμένον Σομῶ ἀπὸ τὴν μέση...» (Σελ. 61, στ. γ.)

Φθάνει νὰ ἔλθῃ ὡς ἐδῶ... Κι' ἄλλοι ὑπ' ἄλληλοι νὰ μὴν περνοῦν ἀπὸ τὴν διαδρομὴ ἐκείνη τὴν ὥρα... Ἐγὼ πιθανότητα νὰ ἐπιτόξω, δέκα τοῖς ἐκατὸ... Ἄν ἀποτύχω πάλι, μένω κρυμμένος ἐδῶ καὶ δὲν κινδυνεύω τίποτα. Ἄν ὁ μὸς τύχη νὰ ἔλθῃ ὁ Σομῶ καὶ νὰ πῆσῃ ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου, ὦ, τότε θὰ εἶνε ὁ θρίαμβός! Ἀλλὰ θὰ ἔχω τὴν τύχη;...»

Καὶ συλλογιζόμενος αὐτὰ, ὁ κακοῦργος ἐκερτίμενε ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, ὅπως ἡ ἀράχνη τὸ θῆμα, στὴ μέση τοῦ ἴστού της.

Ὅ,τι τὸν ἀνητυχοῦσε προπάντων, ἦτον ἡ παρουσίαι τοῦ μικροῦ Ἐρρίκου. Δὲν εἶχε προβλέψῃ, ἔτι ὁ μικρὸς θὰ συνώδευε τὸν πατέρα του καὶ φοβοῦνταν μήπως ὁ Σομῶ ἐγύριζε μαζί του.

Ἀλλὰ ἐξαενα φωνάζει με χαρὰ:

«—Ὁ μικρὸς!»

Ἐκείνη τὴ στιγμή, πράγματι, περνοῦσαν σπρώχοντες με γέλια ὁ ένας τὸν ἄλλον, δύο μικροὶ γκρουμ τῆς τραπέζης. Ὁ ένας ἦταν ὁ Ἐρρίκος. Ἐβθασαν ὡς τὴν ἀκρὴ τοῦ διαδρόμου καὶ μῆχαν' εἰς τὸ κατώστημα. Ὁ Ἀγκλᾶς ἐκτύταξε τὸ ρολόγι του. Ἐδειχνε μία παρά δύο λεπτά.

«Ἄν εἶνε, συλλογιζέθηκε,

«Ἀρχισε νὰ φριάνῃ τὸ κεφάλι του...» (Σελ. 62 στ. α')

τώρα θὰ γυρίσῃ... Ἐδῶ κρέμονται οἱ νόμοι καὶ οἱ προφῆται!..»

Καὶ νά! μόλις τὸ εἶπε, ὁ Σομῶ παρουσιάσθη μόνος του σὲ βάθος τοῦ σαινιδένου διαδρόμου. Προχωροῦσα με βήμα διστακτικὸ, ἐτρέχιζε, κοντυλοῦσε, καὶ κάθε τόσο σήκωνε τὸ χέρι του σὲ μέτωπο, σὰ νὰ ἤθελε νὰ στηρίξῃ τὸ κεφάλι του...

Με τί συγκίνησι τὸν παρακολουθοῦσα ὁ Ἀγκλᾶς!

«Ἄχ, Θεέ μου, ἔλεγε' ἂς μπορούσε νὰκανε ἀκόμη εἰκοσι βήματα... ἀκόμη δέκα... Ἄχ, Θεέ μου, ἂς μὴν περάσῃ τώρα κανένας!...»

Ἀξάρνα ὁ Σομῶ ἐκλονίσθη καὶ, ἂν δὲν ἐπλησίαζε νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τὸν τοῖχο, θὰ ἔπευτε κάτω. Ὁ Ἀγκλᾶς ἦταν ἐτοιμος νὰ ὀρμήσῃ. Ὁ ταμίας ὁμως, με μιὰ τελευταία προσπάθεια, ἐδιώξε τὴν ναρκὴ ποῦ τὸν ἐκυρίευε καὶ κατῴρρωσε νὰ κόμῃ, τρετα-τέσσαρα ἀκόμη βήματα, ποῦ τὸν ἔφεραν ἰσα-ἰσα μπροστά εἰς τὴν πορτοῦλα, ὅπου παρεμύνευε ὁ Ἀγκλᾶς.

Ὁ κακοῦργος τότε πιά δὲν ἐδίτασε. Μετάχθηκε ἔξω, κῦταξε μπροστά καὶ πίσω, εἶδε παντοῦ τὸν διαδρόμο ἐρημο, —τύχη ποῦ τὴν εἶχε!— καὶ ἔπραξε τὸν

μισοκοιμισμένον Σωμό από την μέση. Έτσι τον τράβηξε και τον έβγαλε στη σκοτεινή καμαρόβλα. Και μόλις έκλεισε την πορτούλα της, ο ταμίας, ναρκωμένος τελείως από το δηλητήριο, έπεσε στο πάτωμα σαν νεκρός.

Ο Άγκλας τον εκύτταζε μια στιγμή με γέλιο θριαμβού και άμέσως άρχισε την άρχατική του, με ταχύτητα και σταθερότητα κινήματων καταπληκτική.

Στο φως του ηλεκτρικού του φαναριού, έκάθησε μπροστά στον καθρέπτη και, με πολλή τέχνη, άρχισε να φτεράνη το κεφάλι του, σαν ήθοποιος που έτοιμάζεται να βγεί από σκηνή.

Βάζει τα φεύτικα γένεια και τα κολλά στα μάγουλά του με την κόλλα, μεγαλώνει το μουστάκι του, φορεί στο λεγάλι του την στακταρή περρούκα με τη χωρίστρα στο πλάι, δάρει τα μάγουλά του λιγάκι κόκκινα και σκεπάζει με πόστα χροατιά την ένωση του με την περρούκα.

Όχι αυτά, με τα αδύνατο φως του φαναριού του. Δέν δυσκολεύεται όμως, γιατί όλα τα πράγματα που του χρησιμεύουν, γι' αυτή την μεταμόρφωση, τα είχαν έτοιμάσει, δοκιμάσει και σπουδάσει από πριν. Έτσι ή δουλειά του έγινε θαυμασία. Ο Άγκλας με τα μορφωμένους, με τα γένεια, μοιάζει τώρα στην έντέλεια με τον Σωμό.

Για να δεβαιωθεί ακόμη ο κακούργος, κιντάζεται στον καθρέπτη και κιντάζει την μορφή του δυστυχιμένου που κοιμάται δλοένα στο πάτωμα. Γελά κατευχαριστημένος από την σύγκριση και κατόπι γδύνεται γρήγορα-γρήγορα και φορεί το άσπρο παντελόνι και τη ρεδιγκέτα με τα άσημένα τα κουμπιά.

Σ' ένα τέταρτο της ώρας, όλα είναι τελειωμένα. Ένας άλλος Σωμό έστέκετο δρόμος κοντά 'ς εκείνον που έκονιματό. Ο Άγκλας σκύβει στον σωσία του, του πιάνει τον σφυγμό, ακούει την αναπνοή του, του σηκώνει τα δλέσαρα και συλλογίζεται:

«Καλά πάμε Ι... Ελπίζω, ότι θα προφθάσω να κάμω ό,τι χρειάζεται.» Και χωρίς φαναρή συγκίνηση, ο κλέπτης βγαίνει πάλι από τον κρυψώνα και κλειδώνει μέσα, ανείσθητο πάντα, τον άληθινά ταμία.

Χωρίς δισταγμό, διευθύνεται τώρα προς την άριστερά πόρτα, που βράζει, κι όπως ξέρει, στο έματιοφυλάκιο των ύπαλλ-

λήλων. Το περνά χωρίς να σταθή πουθενά. Άλλά την στιγμή που έτοιμάζεται να ανοίξη την δεύτερη πόρτα, του άρχεται σά κάλη. Έδώ είναι ο κίνδυνος. Οπίσω από εκείνη την πόρτα, είναι οι ύπαλληλοι που άργάζονται. Θα διασχίση τόσα τραπέζια, θα τον ιδούν τόσα μάτια επιθεωρητών, έως να φθάση στο γυάλινο εκείνο κλουδί, στο ταμείο του Σωμό, που έλπίζει να μπή, άντι του άληθινού ταμία...

Η μεταμόρφωσις του είναι πραγματικώς τόσο τελεία, ώστε να γελασθούν όλοι εκείνοι οι άνθρωποι... Δέν θα τον προδώση άρα γε μια παραμικρά λεπτομέρεια, που είμκορεί να του διάρυγει.

«Τώρα πιά πάει! συλλογίζεται. Ο κύβος έρρίθη. Έμπρός!» Και άνοίγει την πόρτα.

Μόλις μπήκε στη μεγάλη αίθουσα,

Καλά πάμε Ι... Ελπίζω, ότι θα προφθάσω... (Σελ. 62, στ. α.)

στο χόλλ της Τραπέζης, μια ευχάριστη έκπληξη τον έπεριμένει: Έξ αιτίας της συννεφιάς, τα ηλεκτρικά ήταν άναμμένα: Η σύμπτωση αυτή τον έβοηθήσε πάρα πολύ, γιατί στο τεχνητό φως, το δάψυμό του θα έφαινετο φυσικώτερο.

Και να, την στιγμή εκείνη, ένας γκρούμ, που περνά τρέχων από κοντά του με κάτι χαρτιά στο χέρι, του φωνάζει:

— Έ, μπαμπά!... γιατί άργησες έτσι;... Κάμε γρήγορα! Ο Μπρεβουά σε γυρεύει!...

Ήταν ο Έρρίκος. Κι' αυτός ακόμη έγελάσθη κ' έπήρε τον Άγκλας για τον πατέρα του. Ο κλέπτης πήρε θάρρος. Ο Μπρεβουά αυτός που έλεγε ο μικρός γκρούμ, ήταν Ισα-Ισα ο ταμίας, που ο Άγκλας έπρόκειτο τώρα να τον αντικαταστήση εις το ύψ' αριθ. 26 γυάλινο κλουδί, το πρώτο στην άρχή του διαδρόμου.

Προχωρεί γρήγορα προς τα εκεί. Κι' από τα γυαλιά του μικρού γραφείου, βλέπει τώρα τον συνάδελφό του, τον Μπρεβουά, που του νεύει με άνυπομονησία:

«Έλα λοιπόν! τι έγινε;...»

Περνά ανάμεσα από τα τραπέζια. Κανείς δέν τον προσέχει. Ο επιθεωρητής τον χαιρετά με χαμόγελο, καθώς του άνοίγει την πόρτα για να περάση. Και να τος τώρα μέσα στο μικρό γραφείο, στο γυάλινο κλουδί, δίπλα στον Μπρεβουά, μπροστά στα μετάλλινα κουτιά, που περιέχουν τα χρήματα της Τραπέζης. Η περιουσία αυτή που την βλέπει τόσο κοντά του, που είναι σχεδόν στα χέρια του, τον άποστρελλάίνει. Σάν σέ ένειρο, ακούει τον ταμία που διατάζει να φύγη, να λήξουν άντικαταστάτη τί πόσον χρημάτων του άφίνει. Πρασπαθεί να πάρη την συνειθιμένην στασι του Σωμό, όπως τον είχε ίδη πολλές φορές σκυμμένο να μετρά τα χαρτονομίσματα και τα ναπολεόνια, και να γράση 'ς ένα χαρτί τους αριθμούς.

Η παράδοσις του ταμείου γίνεται με την συνειθιμένην βία και τυκικήτην και ο άφθρημένος επιθεωρητής, κυτάζων προς τη θάλα δέν βλέπει τίποτε το έκτακτο.

— Ένα εκατομμύριο, δίκκοτες χιλιάδες! άναγγέλλει στο τέλος ο Μπρεβουά.

— Σωστά! άποκρίνεται ο Άγκλας.

Έτελειωσε. Ο ταμίας έφυγε, ο επιθεωρητής έπίσης. Ο κλέπτης βρισκείται μόνος του μέσα στο γυάλινο κλουδί το γεμάτο χρυσάφι. Έχει ένα εκατομμύριο δικοσίες χιλιάδες φράγκα μπροστά του. Περισσότερα κι' απ' όσα είχε άλπιση...

Μόνος; Όχι, καθυπό μόνος, γιατί εκεί, μπροστά στη θυρίδα, ο κόσμος συνωστίζεται άνυπόμονος. Ένας κλητήρας φωνάζει τους αριθμούς και σιρέφεται προς αυτόν, ως να έπεριμένει ν' άρχιση της πληρωμής του. Ούτε στιγμή δέν μπορεί να μείνη έτσι χωρίς να κινή τίποτα. Θα κινούσε την προσοχή. Πρέπει να εξακολουθήση να κείνη τον ρόλο του ταμία, τουλάχιστον για λίγες στιγμές.

Το ρολόγι του τοίχου δείχνει μία και σαράντα δύο. Έχει ακόμη καιρό ένα τέταρτο ως να ξυπνήση ο Σωμό, επειδή η θάσις του ναρκωτικού ήταν άκρεβιάς για μιάμισυ ώρα.

Πώς θα περάση αυτό το τέταρτο; Ο κλέπτης, που ήθευρε καλά την έργασία του ταμία, παίρνει ένα τσέκ από το κουτί κιντάζει τον αριθμό του και

αλλάζων λίγο τη φωνή του, φωνάζει: — Ο αριθμός είκοσιδύο! Μια κυρία από το πλήθος, τρέχει άμέσως στη θυρίδα και άπαντά:

— Έγώ! — Πόσα; την ρωτά ο Άγκλας. — Τριακόσια φράγκα.

Ο ψευτοταμίας παίρνει τρία εκατοστάρια από μια δέση χαρτονομισμάτων και πληρώνει.

Ένα βλέμμα στο ρολόγι: έχει ακόμη ένδεκα λεπτά.

Σ' αυτό το διάστημα έπρεπε προπάντων να έπτελή με ακρίβεια και τάξη τα χρέη του, είδημη θα έφανερώνετο. Γι' αυτό παίρνει πάλι ένα άλλο τσέκ και φωνάζει:

— Ο αριθμός είκοσιτρία. — Έγώ. — Πόσα;

— Πεντακόσια είκοσιόκτώ φράγκα κ' ένδεκα λεπτά.

Ο Άγκλας πληρώνει με λύπη του αυτά τα χρήματα, που ελαττώνουν την περιουσία του και, από την πελωρία δέση των χαρτονομισμάτων, χωρίς να τον ίδη κανείς, χώνει μερικά στην τσέκη του.

— Αριθμός είκοσιτέσσαρα! — Δώδεκα χιλιάδες!

Ο κλέπτης πληρώνει, αλλά κυτάζει και το ρολόγι. Δέν του μένουν παρα τρία λεπτά!

Αριθμός είκοσιπέντε... είκοσιένη... είκοσιεπτά... Τους πληρώνει όλους. Οδη, επιτέλους! Η στιγμή της μεγάλης κλεψιάς έφθασε. Προσποιούμενος δλοένα, έτι παίρνει από τα κουτιά του τάναγκαία χρήματα, για να πληρώση το τελευταίο τσέκ, χώνει χαρτονομίσματα στη ζώνη του πανταλονιού του. Δέν είναι και τόσο εύκολο, γιατί από τα γυαλιά του κλουδιού φαίνονται όλα τα κινήματα του ταμία. Εύτυχώς γι' αυτόν, η στροφή του κόσμου είναι τόσο μεγάλη, ώστε οι ύπαλληλοι, σκυμμένοι στα τραπέζια τους δέν έχουν καιρό να τον κυτάζουν.

Ο επιθεωρητής σουλατσάει άπέξω, στο χόλλ, και ο Άγκλας, έννοείται προσέχει να σουφρώνη τα χαρτονομίσματα και τα ναπολεόνια, της στιγμής που του έχει γυρισμένη τη ραχή.

Όταν επιτέλους ο ψευτο-Σωμό έφωσε στο στήθος του της τσέπες του, παντού όπου μπορούσαν να χωθούν, τα μάλιστα των χαρτονομισμάτων και τα φυσόσκια των ναπολεονιδών, έφρόντισε να φίση μερικά στα κουτιά, για να μη φαίνονται έντελφης άδεια, κ' έξααη έφώναζε στον κλητήρα:

— Πέτρο Ι... πές 'ς τον επιθεωρητή... δέν ξέρω τί έχω... μία ζάλη... Πρέπει να φύγω μια στιγμή. (Έπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΟΥ ΧΡΟΝΙΑ ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΙ

Υστερα από δυό-τρεις ώρες, θα ήταν μεσάνυχτα και θα έμπαινε ο καινούργιος χρόνος. Το σπίτι μου έκαμε τραπέζι για τόνομά μου, είχε καλεσμένους καμμά δεκαπενταριά φίλους και δικούς μας, μαζί μ' αυτούς το νουό μου τον Παπακονόμο, το δασκαλή μου το Λάρισσο, και τα τρία παιδιά απ' την τάξη μου. Έξω φεγγάρι: σά μέρα. Πέρ' απ' τα παράθυρα μας, θαρρούτες πώς έδινε κι' ο Άϊθα-σλής το τραπέζι του και πώς το δικό μας ήταν μια μικρογραφία του δικού του. Τη δική του βασιλόπητα την είχε τοιμάση από νωρίς. Για δυό-τρεις μέρες κοσκίνιζε άδιάκοπα άλευρι, που το είχε στρώση δυό πιθιαμέσ' ύστερα ο ήλιος από τη μιά μεριά, η παγωνιά από την άλλη, έκαναν και την κρούστα της ζαχαρωμένη, που να κατούσες άπάνω δέν έσπαζε. Έτσι το φεγγάρι την έδειχνε σά μιάν άπεράντη τυρόπητα με τα μεγάλα κήθρα της, τα βουνα, και σά να είχε σκίαση κάπου - κάπου στο ψήσιμο, ξεχωρίζον οι πατημένια δρόμοι στες χωραφίες. Κεριά για το τραπέζι του είχε χιλιάδες κρούσταλα, που κρέμόταν απ' τες γρηπίδες των σπικιδών, και δυό ραγούλες αντίκρου στο χωριό μας που φαίνονταν σαν βορνόχιονα τότε, καθρέφτιζαν τες δυό άπλαδες γαλοτύρι του δικού μου τραπέζιου.

Είχαμε άποτραβηχτή από το τραπέζι και είχαν άρχιση τα χωρατά και τα γέλια, τα Όμηρικά όπως έλεγε ο Λάρισσος. Ο λόγος ήταν για τα σημάδια που ηύρε ο καθένας στο φελί του απ' την βασιλόπητα. Η μητέρα μου ήταν μάνα σ' αυτά και κανένας δέν έμνε άδικημένος. Οι βασιλόπητες ήταν δυό: η μιά σημαδεμένη, η άλλη άσημάδευτη. Αν ήθελες να μη γελούν για σένα, έπαιρνες απ' την άσημάδευτη μοναχός σου' αν ήθελες απ' τη σημαδεμένη, θα άπλωνες το πιάτο στη μητέρα μου.

Ο πατέρας μου εύρισκε πάντα το ελωρί, ήταν δικαίωμα του. κρατούσε τη σακκούλα του σπιτιού. Η κυραμάννα μου ένα μικρό κλειδάκι, σαν κλειδοκρατοράς του σπιτιού, και κάθε φορά αυτό το κλειδάκι το χάριζε εκεί φανερά στη νύφη της, τη μητέρα μου, μ' αυτή δέν το δέχονταν. Αυτή τη φορά ο νουός μου ο Παπακονόμος ήρε στο φελί του ένα σπειρί από γυάλινο κομπολόγι.

— Του φτωχού το εσώρημα ή καρφή ή πέταλο, μουρμούρισε.

Ο δασκαλός μου ο Λάρισσος ηύρε μια μικρή βεργούλα από κρανιά.

— Πέρασε ή μάθη της, κυρία μου, φώναζε στη μητέρα μου, τρομαγμένος,

κρατώντας τη βεργούλα στα χέρια του. «Αν αυτή ή κρανιά άπομένη ακόμα το σύμβολο της δασκαλοσύνης, σ' άρξίζομαι πώς θα γίνο άμέσως κανηθλανάφης. Το νούτιμο ήταν που ο συμμαθητής μου ο Φίλιππος, το Ζιζάνιο που λέγαμε, μου ζήτησε ν' αλλάξωμε τα πιάτα με την πύτα και τάλλάξαμε. Έγώ ηύρα στο δικό του μια άσημένα δραχμή, κι' αυτός μια πέννα μικρή από φτερό στο δικό μου.

— Βλέπεις, Φίλιππα, του είπε ο Λάρισσος, τί παθαίνουν εκείνοι που θέλουν να κάνουν τον έξυπνο; Ο νουός μου άρχισε να κειράζει το Λάρισσο, που δέν πήγε για τες γιορτές στο χωριό του, όπως πάντα, απ' το χιόνι και την παγωνιά, κι' έτσι δέν χάριξαν τα κακούμια τα παιδιά Χριστούγεννα και ύστερα από δυό μέρες, καθώς δείχνουν τα μερομήνια, θα χυνη πύση πάλι ο σημαντρός του σχολειού.

— Τώρα είναι, έλεγε γελώντας ο Παπακονόμος, που ο Άϊθασίλης τους θα κρατάει πέννα και χαρτί, χαρτί και καλαμάρι, που λέει και το τραγούδι. Όταν ήταν έδωδ ο άλλος ο δάσκαλος, έφερνε από το σπίτι του ένα γαιδουράκι για να πηγάινη μ' αυτό στο χωριό του. Άχ, αυτό το γαιδουράκι πόσο τα καλοκαρδίσε τα παιδιά! Σά, εκείνο του Βαλαάμ, κρυφομιλούσε κι' αυτό 'ς' αυτά και τους έταζε έλευθερία για δυό έβδομάδες. Γύρισε ο Λάρισσος 'ς έμιας και μής ρώτησε.

— Έτσι είναι, παιδιά; — Άς λέει ο νουός μου, δάσκαλε, του είπα έγώ' τώρα καλοκαρδίζομε πιότερο που σε θέλομε μαζί μας.

Υστερα άρχισαν τα γέλια με τη Ρένα την ψυγοπαίδα μας που ρωτούσε κρυφά το θείο μου, εκεί που συμίριζε, πότε θα είναι μεσάνυχτα. Ο θεός μου κατάλαβε το σκοπό της και σαν πειραχτήριό που ήταν, την έδωγαλέ στο φανερό.

Η Ρένα ήθελε να μάθη πότε θα είναι μεσάνυχτα, για να βγή έξω στην αϊλή και να ίδη που θ' άνοίξουν τα Ουράνια σαν άστραπή, να ξερωτίση ο καινούργιος ο χρόνος. Αν τ' άρπαζαν τα μάτια της αυτό το άνοιγμα τ' ουρανού, κάτι θα ζητούσε γοργά-γοργά να της ρίξη απ' επάνω. Αυτή δέν θα γελιόταν σά μια άλλη τα παλαιά χρόνια, που ζήτησε «γίλια σακκιά άσπρα», γιατί άσπρα έλεγαν τότε τις άσημένες δραχμές, και ο ουρανός δέν το κατάλαβε και της έρριξε χίλια σακκιά άδεια και κάτασπρα σαν το χιόνι. Αυτή θα ζητούσε να της ρίξη χίλιες λίρες μοναχά, τί τις ήθελε τες πιότερες; δέν ήξερε καλά καλά ούτε κι' αυτές να τες μετρήση. Υστερα, πότε θα εύρισκε άλλη φορά τέτοια ξαστεριά σαν τη θραβιά εκείνη;

— Έπειτα το τέλος!

ΑΔΑΜ

μισοκοιμισμένον Σομώ από την μέση. Έτσι τον τράβηξε και τον έμπασε στη σκοτεινή καμαρούλα. Και μόλις έβλεψε την πορτούλα της, ο ταμίας, νευρωμένος τελείως από το δηλητήριο, έπεσε στο πάτωμα σαν νεκρός.

Ο Άγκλας τον έκουταζε μία στιγμή με γέλιο θριαμβικό και άμεσως άρχισε την άρραξία του, με ταχύτητα και σταθερότητα κινημάτων καταπληκτική.

Στο φως του ηλεκτρικού του φαναριού, έκάθησε μπροστά στον καθρέπτη και, με πολλή τέχνη, άρχισε να φτιάχνει το κεφάλι του, σαν ηθοποιός που έτοιμάζεται να βγεί στη σκηνή.

Βάζει τα ψεύτικα γένεια και τα κολλά στα μάγουλά του με την κόλλα, μεγαλώνει το μουστάκι του, φορεί στο κεφάλι του την στυκτερή περρούκα με τη χωρίστρα στο πλάι, δάφει τα μάγουλά του λιγάκι κόκκινα και σκεπάζει με πάσα κρεατιά την ένωση του μετώπου με την περρούκα.

Όλα αυτά, με το αδύνατο φως του φαναριού του. Δεν δυσκολεύεται όμως, γιατί όλα τα πράγματα που του χρησιμεύουν για αυτή την μεταμόρφωση, τα είχαν ετοιμάσει, δοκιμάσει και σπουδάσει από πριν. Έτσι η δουλειά του γίνεται θωμασία. Ο Άγκλας με τα μορφωμένους, με τα γένεια, μοιάζει τώρα στην έντέλεια με τον Σομώ.

Για να δεβαιωθεί ακόμα ο κακούργος, κυτάζει στον καθρέπτη και κυτάζει την μορφή του δυστυχισμένου που κοιμάται βλοένα στο πάτωμα. Γελά και ευχαριστημένος από την στήριξη και κατόπι γδύνεται γρήγορα-γρήγορα και φορεί το άσπρο παντελόνι και τη ρεδιγκάτα με τα άσημένα τα κουμπιά.

Σ' ένα τέταρτο της ώρας, όλα είναι τελειωμένα. Ένας άλλος Σομώ έστειλε κετο βρόθος κοντά 'ς εκείνον που κοιμάται. Ο Άγκλας σκύβει στον σωσία του, του πιάνει τον σφυγμό, ακούει την αναπνοή του, του σηκώνει τα βλέφαρα και συλλογίζεται:

«Καλά πάμε!... Έλπίζω, ότι θα προφθάσω να κάμω ό,τι χρειάζεται.»

Και χωρίς φανερή συγκίνηση, ο κλέπτης βγαίνει πάλι από τον κρυφώνα και κλειδώνει μέσα, ανάστροφο πάντα, τον αληθινό ταμιά.

Χωρίς διαταγμό, διευθύνεται τώρα προς την αριστερά πόρτα, που δάφει, καθώς ξέρει, στο βιασπορλάκι των υπαλλήλων.

Το περνά χωρίς να σταθή πουθενά. Αλλά την στιγμή που έτοιμάζεται να ανοίξει την δεύτερη πόρτα, του έρχεται από εκείνη την πόρτα, είναι οι υπάλληλοι που έρχονται. Θα διασχίσουν τα τραπέζια, θα τον ιδούν τόσο μακριά επιθεωρητών, έως να φθάσει στο γυάλινο έκαινο κλουβί, στο ταμείο του Σομώ, που έλπίζει να μπη, αντί του αληθινού ταμιά...

Η μεταμόρφωσις του είναι πραγματικώς τόσο τελεία, ώστε να γελασθούν όλοι εκείνοι οι άνθρωποι... Δεν θα τον προδώσει άρα για μία παραμικρή λεπτομέρεια, που είμπορεί να του διέρυγει...

«Τώρα πιά πάει! συλλογίζεται. Ο κώδός έφριξθη. Έμπρός!»

Και ανοίγει την πόρτα.

Μόλις μπήκε στη μεγάλη αίθουσα,

«Έλα λοιπόν! τι έγινε;...»

Περνώ άνάμεσ' από τα τραπέζια. Κα νεις δέν τον προσέχει. Ο επιθεωρητής τον χαιρετά με χαμόγελο, καθώς τον ανοίγει την πόρτα για να περάτη. Και να τον τώρα μέσα στο μικρό γραφεύ στο γυάλινο κλουβί, δίπλα στον Μπρεβουά, μπροστά στα μετάλλινα κουτιά που περιέχουν τα χρήματά της Τραπεζής.

Η περιουσία αυτή που την βλέπει τόσο κοντά του, που είναι σχεδόν στα χέρια του, τον αποτρελλώνει. Σαν σε ένα ναίρο, ακούει τον ταμιά που θιάζεται να φύγει, να λήξ' στον αντίκαταστάτη ή στον χρηματών του άρνησι. Προσπαθεί να πάρη την συνειθιμένη στάση του Σομώ, όπως τον είχα ιδη πολλές φορές σκυμμένο να μετρά τα χαρτονομίσματα και τα ναπολεόνια, και να γράφη 'ς ένα χαρτί τους αριθμούς.

Η παρέδωσις του ταμείου γίνεται με την συνειθισμένη βία και τυπικότητα και ο άσημαμένος επιθεωρητής, κυτάζων προς τη θάλα δέν βλέπει τίποτε το έκτακτο.

«Ένα έκατομμύριο, δίκκοσες χιλιάδες! αναγγέλλει στο τέλος ο Μπρεβουά.

— Σωστά! άποκρίνεται ο Άγκλας.

Ετελείωσε. Ο ταμίας έφυγε, ο επιθεωρητής έπίσης. Ο κλέπτης έβρισκεται μόνος του μέσα στο γυάλινο κλουβί το γεμάτο χρυσάφι. Έχει ένα έκατομμύριο δίκκοσες χιλιάδες φράγκα μπροστά του. Περισσότερα κι' απ' όσα είχεν έλπίσει...

Μόνος; Όχι καθυκοτό μόνος, γιατί εκεί, μπροστά στη θυρίδα, ο κόσμος συνωστίζεται άνοπόμνος. Ένας κλητήρας φωνάζει τους αριθμούς και στρέφεται προς αυτόν, ως να έπεριμένε ν' άρχιση της πληρωμής του. Ούτε στιγμή δέν μπορεί να μείνη έτσι χωρίς να κάνη τίποτα. Θα κινούσε την προσοχή. Πρέπει να εξακολουθήσει να παίζη τον ρόλο του ταμιά, τουλάχιστον για λίγες στιγμές.

Το ρολόγι του τοίχου δείχνει μία και σαράντα δύο. Έχει ακόμη καιρό ένα τέταρτο ως να ξυπνήσει ο Σομώ, επειδή η δόσις του ναρκωτικού ήταν άκριβώς για μίσημι ώρα.

Πώς θα περάσει αυτό το τέταρτο; Ο κλέπτης, που ήθελε καλά την άρραξία του ταμιά, παίρνει ένα τσέκ από το κουτί κυτάζει τον αριθμό του και

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΙ

αλλάζων λίγο τη φωνή του, φωνάζει:

— Ο αριθμός είκοσιδύο!

Μία κυρία από το πλήθος, τρέχει άμέσως στη θυρίδα και άπαντά:

— Έγώ!

— Πόσα; την ρωτά ο Άγκλας.

— Τριακόσια φράγκα.

Ο ψευτοταμίας παίρνει τρία έκατομμύρια από μία δέσημι χαρτονομισμάτων και πληρώνει.

Ένα βλέμμα στο ρολόγι: έχει ακόμη ένδεκα λεπτά.

Σ' αυτό το διάστημα έπρεπε προάνητων να έκτελή με άκριβεια και τάξη τα χρέη του, είδημη θα έφανερώνετο. Γι' αυτό παίρνει πάλι ένα άλλο τσέκ και φωνάζει:

— Ο αριθμός είκοσιτρία.

— Έγώ.

— Πόσα;

— Πεντακόσια είκοσιόκτώ φράγκα κι' έννα.

Ο Άγκλας πληρώνει με λυπη του κητά τα χρήματα, που έλαττώνουν την περιουσία του και, από την πελωρία δέσημι των χαρτονομισμάτων, χωρίς να τον ιδη κανείς, χώνει μερικά στην τσέπη του.

— Αριθμός είκοσιτέσσαρα!

— Δώδεκα χιλιάδες!

Ο κλέπτης πληρώνει, άλλα κυτάζει και το ρολόγι. Δέν του μένουν παρά τρία λεπτά!

Αριθμός είκοσιπέντε... είκοσιένν... είκοσιέξι... Τους πληρώνει όλους.

Οσο, έπιγγέλους! Η στιγμή της μεγάλης κλειδιάς έφθασε. Προσποτιόμενος βλοένα, έτι παίρνει από τα κουτιά τον άναγκαία χρήματα, για να πληρώσει το τελευταίο τσέκ, χώνει χαρτονομισματά στη ζώνη του πανταλονιού του.

Δέν είναι και τόσο εύκολο, γιατί από τα γυαλιά του κλουβιού φαίνονται όλα τα κινήματα του ταμιά. Εύτυχώς γι' αυτόν, η σφύρη του κόσμου είναι τόσο μεγάλη, ώστε οι υπάλληλοι, σκυμμένοι στα τραπέζια τους δέν έχουν καιρό να τον κυτάζουν.

Ο επιθεωρητής σουλατσάρει απέξω, στο χώλλ, και ο Άγκλας, έννοείται προσέχει να σουφρώνη τα χαρτονομισματα και τα ναπολεόνια, της στιγμής που του έχει τυριωμένη τη ράχι.

Όταν έπιγγέλους ο ψευτο-Σομώ έχωσε στο στήθος του της τσέπες του, παντού όπου μπρούσαν να χωθούν, τα μάρτυα των χαρτονομισμάτων και τα κουμπία των ναπολεονιών, έφρόντισε να έφιση μερικά στα κουτιά, για να μη φαίνονται έντελώς άδεια, κι' έξαρονκ έφώναζε στον κλητήρα:

— Πέτρο!... πές 'ς τον επιθεωρητή... δέν ξέρω τί έχω... μία ζάλη... Πρέπει να φύγω μια στιγμή. (Έπειτά συνέχισα) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Καλά πάμε!... Έλπίζω ότι θα προφθάσω... (Σελ. 62, στ. α')

στο χώρο της Τραπεζής, μία εύχρηστη έκκλησις τον έπεριμένε: Έξ αίτίας της συνταξιάς, τα ηλεκτρικά ήταν άναμμένα. Η σύμπτωση αυτή τον έβοηθούσε πάρα πολύ, γιατί στο τεχνητό φως, το βήψιμό του θα έφαινετο φυσικότερο.

Και να, την στιγμή εκείνη, ένας γυρομ, που περνά τρέχων από κοντά του με κάτι χαρτιά στο χέρι, του φωνάζει:

— Έ, μπαμπά!... γιατί άργησες έτσι;... Κάμε γρήγορα! Ο Μπρεβουά σε γυρεύει!...

Ήταν ο Έφριχος. Κι' αυτός ακόμη έγελάσθη κι' έπρησε τον Άγκλας για τον πατέρα του. Ο κλέπτης πήρε θάρρος. Ο Μπρεβουά αυτός που έλεγε ο μικρός γυρομ, ήταν Ισα-Ισα ο ταμίας, που ο Άγκλας έπρόκειτο τώρα να τον αντικαταστήσει εις το άπ' αριθ. 28 γυάλινο κλουβί, το πρώτο στην άρχη του διαδρόμου.

Προχωρεί γρήγορα προς τα εκεί. Κι' από τα γυαλιά του μικρού γραφεύ, βλέπει τώρα τον συνάδελφό του, τον Μπρεβουά, που του νάει με άνυπομονησία:

«Υστερα από δύο-τρεις ώρες, θα ήταν μεσάνυχτα και θα έμπαινε ο καινούργιος χρόνος. Το σπίτι μου έκαμε τραπέζι για τόνομά μου, είχε καλεσμένους καιμιά δεκαπενταριά φίλους και δικούς μας, μαζί κι' αυτός το νουνό μου τον Παπακονόμο, το δασκαλί μου το Λάρισσο, και τα τρία παιδιά απ' την τάξη μου. Έξω φεγγάρι σά μέρα. Πέρ' απ' τα παράθυρα μας, θαρούσες πώς έδινε κι' ο Άλθα-σίλης το τραπέζι του και πώς το δικό μας ήταν μία μικρογραφία του δικού του. Τη δική του βασιλόπλητη την είχα τοιμάση από νωρίς. Για δύο-τρεις μέρες κοκκίνιζε άδιάκοπα άλευρι, που το είχα στρώσει δύο πιθαμές ύστερα ο ήλιος από τη μία μεριά, ή παγωνιά από την άλλη, έκαναν και την κρούστα της ζαχαρωμένη, που να πατούσες άπάνω δέν έσοπαζε. Έτσι το φεγγάρι την έδειχνε σά μιάν άπέραντη τυρόπλητη με τα μεγάλα κόθρα της, τα βουνα, και σά να είχα σκάση χάπου - χάπου στο ψήσιμο, ξεχώριζαν οι κατημένοι δρόμοι στές χωραφίες. Κεριά για το τραπέζι του είχα χιλιάδες κρούσταλα, που κρέμονταν απ' τές γρηπίδες των σπιτιών, και δύο ραχούλες αντίκρυ στο χωριό μας που φαίνονταν σαν βουνόχίονα τότε, καθρέφτιζαν τές δύο άπλάδες γαλοτύρι του δικού μου τραπέζιου.»

Είχαμε αποτραβηχτή από το τραπέζι και είχεν άρχιση τα χωρατά και τα γέλια, τα Όμηρικά όπως έλεγε ο Λάρισσος.

Ο λόγος ήταν για τα σημάδια που πήρε ο καθέννας στο φελί του απ' την βασιλόπλητη. Η μητέρα μου ήταν μάνα σ' αυτά και κανέννας δέν έμνε άδικημένος.

Οι βασιλόπλητες ήταν δύο: ή μία σημαδεμένη, ή άλλη άσημαδευτη. Αν ήθελες να μη γελούν για σένα, έπαρνες απ' την σημαδευτη μοναχός σου αν ήθελες απ' τη σημαδεμένη, θα άπλωνες το πιάτο στη μητέρα μου.

Ο πατέρας μου εβρισκε πάντα το φλωρί, ήταν δικαίωμά του. κρατούσε τη σακκούλα του σπιτιού. Η κυραμάννα μου ένα μικρό κλειδάκι, σαν κλειδοκράτορας του σπιτιού, και κάθε φορά αυτό το κλειδάκι το χάριζε έκαι φανερά στη νόση της, την μητέρα μου, κι' αυτή δέν το δέχονταν. Αυτή τη φορά ο νουνός μου ο Παπακονόμος πήρε στο φελί του ένα σπειρί από γυάλινο κομπολόγι.

— Το σφωχού το εβρημα ή καρφί ή πέταλο, μουρμούρισε.

Ο δασκαλός μου ο Λάρισσος πήρε μιά μικρή βεργούλα από κρανιά.

— Πέρασε ή μέδα της, κυρία μου, φώναζε στη μητέρα μου, τρομαγμένος,

κρατώντας τη βεργούλα στα χέρια του. «Αν αυτή ή κρανιά απομένη ακόμα το σύμβολο της δασκαλοσύνης, σ' όρκίζομαι πως θα γίνω άμέσως καντηλιανάφτης.»

Το νόστιμο ήταν που ο συμμαθητής μου ο Φίλιππος, το Ζιζάνιο που λέγαμε, μου ζήτησε ν' αλλάξουμε τα πιάτα με την πήτα και τ' αλλάξαμε. Έγώ πήρα στο δικό του μιά άσημένα δραχμή, κι' αυτός μου πέννα μικρή από στερό στο δικό μου.

— Βλέπεις, Φίλιππα, του είπε ο Λάρισσος, τί παθαίνουν εκείνοι που θέλουν να κάνουν τον έξυπνο;

Ο νουνός μου άρχισε να πειράξη το Λάρισσο, που δέν πήγε για τές γιορτιές στο χωριό του, όπως πάντα, απ' το χωριό και την παγωνιά, κι' έτσι δέν χάρηκαν τα κακόμοιρα τα παιδιά Χριστούγεννα και ύστερα από δύο μέρες, καθώς δείχνουν τα μερομήνια, θα χτυπήσει πάλι ο σημαντρός του σχολειού.

— Τώρα είναι, έλεγε γελώντας ο Παπακονόμος, που ο Άλθασίλης τους θα κρατάει πέννα και χαρτί, χαρτί και καλαμάρι, που λέει και το τραγούδι. «Όταν ήταν εδώ ο άλλος ο δασκαλός, έφερνε από το σπίτι του ένα γαϊδουράκι για να πηγαίνη κι' αυτό στο χωριό του. Άχ, αυτό το γαϊδουράκι πίοτα τα καλοκάριζε τα παιδιά! Σά, εκείνο του Βαλαάμ, κρυπομιλούσε κι' αυτό 'ς αυτά και τους έταζε έλευθερία για δύο έβδομάδες.»

Ήρθε ο Λάρισσος 'ς έμάς και μās ρώτησε.

— Έτσι είναι, παιδιά; — Άς λέει ο νουνός μου, Δάσκαλε, του είπα έγώ, τώρα καλακαρδίζομε πίοτερο που σε έλέπαμε μαζί μας.

Υστερα άρχισαν τα γέλια με τη Ρένα την ψυχοπαίδα μας που ρωτούσε κρυφά το θείο μου, έκαι που συγύριζε, πότε θα είναι μεσάνυχτα. Ο θεός μου κατάλαβε το σκοπό της και σαν πειραχτήριό που ήταν, την έβγαλε στο φανερό.

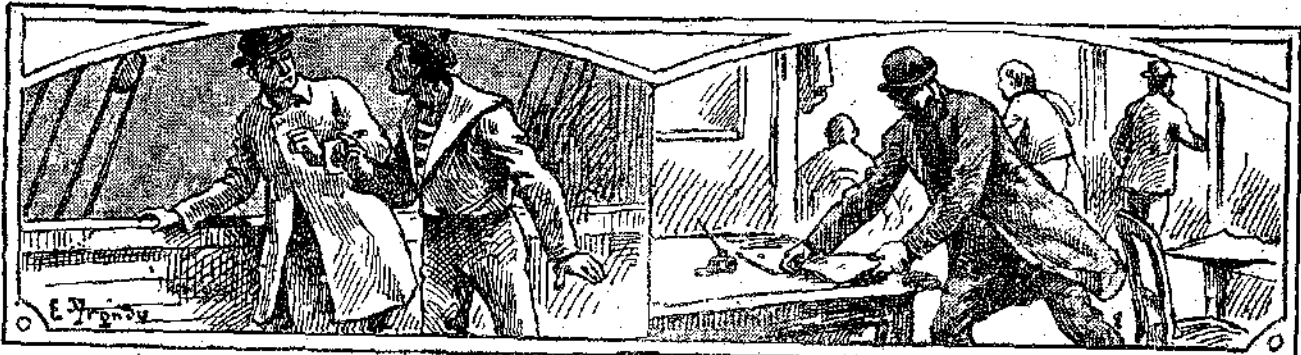
Η Ρένα ήθελε να μάθη πότε θα είναι μεσάνυχτα, για να βγί έξω στην αυλή και να ιδη που θ' ανοίξουν τα Ουράνια σαν άστραπή, να ξεμυτίση ο καινούργιος ή χρόνος. Αν τ' άρπαζαν τα μάτια της αυτό το άνοιγμα τ' ουρανού, κάτι θα ζητούσε γοργά-γοργά να της ρίξη απ' έπάνω. Αυτή δέν θα γελιώνταν σά μιά άλλη τα καλή χρόνια, που ζήτησε «χίλια σακιά άσπρα» γιατί άπτερα έλεγαν τότε τές άσημένες δραχμές, και ο ουρανός δέν το κατάλαβε και της έφριξε χίλια σακιά άδεια και κάταπρα σαν το χιόνι. Αυτή θα ζητούσε να της ρίξη χίλιες λίρες μοναχά, τί τις ήθελε τές πίοτερες; δέν ήξερε καλά καλά ούτε κι' αυτός να τές μετρήσει. Υστερα, πότε θα έβρισκε άλλη φορά τέτοια ξαστεριά σαν τη θραδιά εκείνη;

(Έπειτα το τέλος)

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

«Δεν έκαμα βέβαια καλά» ενόμιζα
έως ότι μιὰ τέτοια αποκάλυψις δέν θά
έκαμνεν άλλο, παρά ναύξηση τήν λύ-
πην και τήν στενοχωρίαν σου.
«Ο υίός μας, εκείνος ο οποίος έπρε-
πε να φέρη τὸ τίμιον ἔνομα τῶν μαρκη-
σίων Δεονύ, θά ζῆ τώρα άγνωστος
και άσημος εἰς κάποιον μέρος τῆς
Γαλλίας, ίσως εἰς πόλιν, ίσως εἰς χω-
ρίον...» Η παραμάννα δέν κατώρθωσε
να μού δώσῃ τήν παραμικράν πληρο-
φορίαν, οὔτε περί τοῦ οικογενειακοῦ του
δνμάτος, οὔτε περί τοῦ μέρους οἴου
κατοικεῖ. Τε μόνον ποῦ γνωρίζομεν, εἶνε
ὅτι ὡμοίως με τὸν Ροδόλφον τόσο πολύ,
ὄστε κολλάζεις—μ' ἐβεβαίωσεν ἡ παρα-
μάννα,—αὐτῆ και ὁ άνδρας τῆς ἐπαίρ-
ναν τὸν ἕνα διά τὸν άλλον.
«Αλλ' ἐνθ, μεγαλόνων, ὁ Ροδόλφος

ἐξεδήλωνε τήν πονηράν του φύσιν, ὁ άλλ-
λος, (τὸν ἔλεγον Μωρίς,) ἐγένετο ἕνα πολ-
λὸ καλὸ παιδί, τίμιον καί...»
«Η ἐπιστολὴ διεκόπητο ἐδῶ.» Ἐν
άλλο φύλλον χάρτου περιεῖχε τήν ἐγ-
γραφὸν ὁμολογίαν τῆς παραμάννας τοῦ
Στερεπᾶ, καί ἐν άλλο, μερικᾶς λεπτο-
μερείας, ὄχι μεγάλης σπουδαιότητος.
Εἰς δευτέραν ἐπιστολὴν τῆς συζύγου
του, ἰδιόχειρον καί γραμμένην τέσσαρας
ἡμέρας μετὰ τήν πρώτην, ὁ μαρκήσιος
εἶχεν ἀναγνώσῃ τὰ ἐξῆς :
«Ἐπιτέλους ἀφορῶν ἄποῦσαν τὸν υἱόν μας.
«Μοῦ τήν ἐνεπιστεῦθη πρό ὀλίγου ἡ
παραμάννα και, ὄσον άσημαντος και ἄν
εἶνε, εἰμπορεῖ κάποτε να χρησιμύσῃ.
«Ο υίός μας, εἰς τήν βάση τοῦ λαι-
μοῦ, ἔχει ἕνα σημάδι, ὄχι μεγαλύτερον
ἀπο μπιζέλι, ποῦ ἐμπαίζει με τριφύλλι.
«Εἶθε να τὸν ἐπανέωρθε μίαν ἡμέ-
ραν! Ἐγὼ βέβαια δέν θά λάβω ποτε αὐτήν
τήν εὐτυχίαν, διότι ἐπῆρα ὄλα μου τὰ
μέτρα να μὴ ἀναγνώσῃς αὐτὰς τὰς γραμ-
μάς, παρά μετὰ τὸν θάνατόν μου.
«Και ὁ θάνατος δέν θά ὀργῆσῃ να μ'

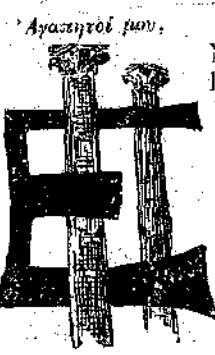
εἶρη, διότι ἡ φοβερὰ αὐτῆ ἀποκάλυψις
ἀλλόνισεν ἀκόμη περισσότερον τήν ἤδη
ἐπισφαλῆ ὑπέτασίν μου.
«Ἐξ άλλου, αὐτὸ τὸ μυστικόν με
πνίγει... με σκοτώνει...»
Ὅλην τήν νύκτα, ὁ μαρκήσιος ἐδιά-
βαζεν αὐτὰς τὰς ἐπιστολάς.
Τὰς ἐβρεξε με τὰ δάκρυα του και
ἀπο τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, ἐτυγχώρησε
τήν μαρκτηρίαν διά τὸν σόβον, ποῦ τήν
ἐμπόδιζε να τοῦ φανερώσῃ ἐνωρίτερα
αὐτὸ τὸ μυστικόν.
Λοιπόν, κικμμία δέν ἐχοροῦσεν ἀμφι-
βολία. Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἦτο υἱός του.
— Ἐἶνε τὸ παιδί μου, ἐτυλλογίζετο,
κ' ἐγὼ τὸν ἐβοήθηθα να φυλακισθῆ !
Ἐφυλάκισα τὸ παιδί μου !
Ἐννοεῖτε τώρα διατί δέν ἐνδιέφεραν τὸν
μαρκήσιον Δεονύ τὰ χρήματα, διατί θά
ἐπλήρωνεν ὁ οὐδᾶποτε πατὴρ διά τήν ἡ-
μεσον ἀπελευθέρωσίν του.
Ἐπρεπε να ἐνεργήσῃ τὸ γρηγορώτε-
ρον. Ἀλλά πῶς ἔμποροῦσε να λάμῃ τὴν
παραμικράν ὑπερ τοῦ Μωρίς, ὄσον εὐρί-

σκετο εἰς τὰ χέρια τῶν ληστῶν ἐκείνων;
Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ,
ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ Βασιλικὸν Ἐνοδοχεί-
ον, ἤκουσε τυχαίως μερικᾶς λέξεις ἀπὸ
τήν συνομιλίαν δύο κυρίων ἀμέμπτου
ἐξωτερικοῦ, οἱ ὅποιοι ἐστέκοντο και συν-
εζήτουν ζωηρῶς διὰ κάποιον συμβάν.
— Ἡ ὦρα ἦτον ἐννεά, ἔλεγε ὁ ἕνας,
ὄταν σσαματίσαμε ἀπέξω ἀπὸ τὸ Πριγκι-
πικόν Θεάτρον. Ἐξῆρνα...
— Ἀπὸ τὸ Πριγκηπικόν εἶπατε
τὸν διέκοψεν ὁ κ. Χόλκερ.
— Μάλιστα, κύριε, ἀπὸ τὸ Πριγκη-
πικόν. Ἐξῆρνα βλέπομεν ἕνα κορίτσι,
ποῦ τὸ συνώδεσε μίαν κυρία, πιδ ἡλικιω-
μένη, να τραβιέται πρὸς τὰ ἄνω και
νάρνηται νακολουθήσῃ δύο κυρίους, ποῦ
ἐπέμεναν να τήν πάρουν μαζί των.
— Διάβολε ! ἐρώναζε ὁ κ. Χόλκερ
και σεις τί ἐκάματε; Τοὺς ἀφίτατε ;
— Τὸ πρᾶγμα συνέβη τόνον γρηγόρα,
ἀπεκριθῆ ὁ άλλος κύριος, ὄστε δέν
ἐπροσθάσαμε να ἐπέμβωμεν. Ὁπωσδή-
ποτε, ἄμα ἐξεκίνησε τὸ ἀμάξι, ποῦ πῆ-
ρε τοὺς δύο κυρίους και τῆς δύο γυναί-
κες, ὁ φίλος μου κ' ἐγὼ μπήκαμε 'ς ἐν

αὐτοκίνητο και τοὺς ἀκολουθήσαμε.
— Ἐπειτὰ; ἠρώτησε με ἀγωνίαν ὁ
κ. Χόλκερ.
— Τοὺς ἀκολουθήσαμε ὄς τὸ Γρη-
νις, δεκαπέντε μίλια ἐξω ἀπὸ τὸ
Λονδίνον, και τοὺς εἶδαμε να μπαίνουν
'ς ἕνα μικρὸ σπίτι, μοναχικό. Τὸ σημα-
δέψαμε και ἄ και γυρίσαμε στήν πόλιν,
με τήν ἀπέρασι να τοὺς καταγγείλωμε
στήν Ἀστυνομία, γιατί πρόκειται βέ-
βαια περὶ ἀρπαγῆς. Ὁ φίλος μου μάλιστα
σῆκωσε αὐτὸ τὸ μανδῆλι, ποῦ ἔπεσε τοῦ
κορίτσιου, τήν στιγμή ποῦ τὸ ἐσπρωχον
να μπῆ στ' ἀμάξι, μπροστὰ στὸ θέατρο.
— Δόστε μου τὸ ! κάμνει ὁ κ. Χόλ-
κερ, ἀρπάζων τὸ μανδῆλι ἀπὸ τὰ χέρια
του. Ναί... αὐτὸ εἶνε... τὸ μανδῆλι τῆς
Νέλλης. Γρηγόρα, κύριε ! Ἄς πάρω
ἐν αυτοκίνητο, να με ὀδηγήσετε στὸ μέ-
ρος ποῦ εἶδατε να μπαίνουν οἱ λησταί.
Γρηγόρα, σὰς παρακλῶ ! Τὸ κορίτσι
ποῦ ἐκλεψαν, εἶνε κόρη μου.
* * *
«Ὅταν ὄμως ἐβόθασαν εἰς τήν ἐξο-
χήν, οἱ δύο τζέ ντ λε μαν ποῦ συνά-

δουαν τὸν κ. Χόλκερ, ἐπέπεσαν ἔναντιον
του και τὸν ἀφώκλισαν. Ἦτον αἰγμά-
λωτος τῆς συμφορῆς τοῦ Σκυλοκεφάλου,
ὄπως και ὁ φίλος του κ. Δερινό ! Καί
διὰ να τὸν ἀπολύσουν, τοῦ ἐζήτησαν
ὑπέρογκα λύτρα, ὄπως και ἀπὸ τὸν μαρ-
κήσιον.
Ἐν τούτοις ὁ «Ρ», ὁ κλέπτης, εἶνε
ἐντελῶς ἄσχετος πρὸς τὰς σκευωρίας
αὐτὰς τοῦ Σκυλοκεφάλου. Ἐβρίσκειται
μάλιστα μίλια μακράν, ἀγνωστὸν τήν
πατρίδα, εἰς τήν ὁποίαν ἐνέπεσεν ὁ
μαρκήσιος μετὰ τὸν χωρισμόν των εἰς
τὸ Ντρουάι, και αὐτὴν τήν στιγμήν,
ἐπιβιβάζεται, κατὰ τήν συμφωνίαν, εἰς
τὸν «Νεῦσαν».
— Τί ὦρα φεύγει τὸ θαπόρι; ἐρωτᾷ
ἕνα ναύτην.
— Εἰς τὰς ὀκτώ, κύριε, ἀκριβῶς.
— Δηλαδή μετὰ εἴκοσι λεπτά, ὑπο-
λαμβάνει ὁ νέος, μόλις κρύπτων τήν
ἀνυπομονησίαν του ὁ καιρός εἶνε θαυμα-
σισα' μου φαίνεται ὅτι θά κάμωμεν ἐξο-
χο ταξεῖδι.
— Βεβαίως, ἀν ἐξακολουθήσῃ, ἀπαν-
τᾷ ὁ ναύτης, πλησιάζων τὸν Ροδόλφον.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

— Και γιατί θέλετε να μην εξακο-
λουθήσω ;
— Ἐγὼ δέν θέλω τίποτα... Μήπως
ἐγὼ ;
Τώρα ὁ Ροδόλφος ἀνατριχιάζει.
Ἀνεγνώρισεν ἐκείνην τήν φωνήν Ἐἶνε
ἡ φωνὴ τοῦ γέρω Ράλε, τοῦ βασιλέως
τῶν Μεταμορφωτῶν.
— Σοῦ ! τσιμουδιά !.. Ἀκολούθησε
με ! διατάσσει ὁ σύντροφος τοῦ Σίμωνος,
βλέπων ὅτι ἀνεκαλύφθη.
— Να σᾶς ἀκολουθήσω ;... Τι λέτε
καί ; Ἐγὼ πηγαίνω στή Νέα Ἰερση.
— Ἐγὼτε καλύτερη δουλειά στὸ
Λονδίνον...
— Καθόλου ! Ἦπειτα ἐδῶ κα τὸ
λόγο μου.
— Σε ποιόν ;
— Αὐτὸ δέν σὰς ἐνδιέφερε. Ἐδωτὰ
τὸ λόγο μου, αὐτὸ ἀρκεῖ.
— Λόγος ἐνὸς λωποδύτου ! καγγάζει
ὁ άλλος.
— Ἢ αἶς δώσω μίαν συμβουλή,
Ράλε. Ἀφίστε αὐτὸ τὸ παιγνίδι και
βγῆτε ἐξω ἀμέτως. Μία λέξι να πῆτε
παραπάνω, σὰς ξεμασκαρεύω !
— Και με κατατρέφετε, εἰ συμπλη-
ρώνει εἰρωνικῶς ὁ μεταμορφωτής, πρὸς τὸν
παθῶν να συλλάβῃ τὸν Ροδόλφον ἀπὸ
τὸν θραχίονα.
— Ἄς γίνῃ ὄχι γίνῃ !
— Μα δέν συλλογίζεσθε τί θά γίνετε
και σεις ;
— Ἐγὼ δέν φοβοῦμαι τίποτα. Τώρα
εἶμαι ἄλλος και τὰ χαρτιά μου εἶνε ἐν
τάξει. Φύγετε ἀπὸ τὸ θαπόρι, σὰς
λέγω !
— Διαβάσαμε τὰ γράμματα, ὑπολαμ-
βάνει ὁ Ράλε με μαλακώτερον ὄρος,
κ' ἐρχόμενος να σοῦ προτείνω ἕνα σχέδιο,
ποῦ θά σ' ἔκαμνε ἑκατομμυριόχο σε εἰκο-
σιτέσσαρες ὄρες ! Δέν θά ξεῦρθε βέβαια,
ὄτι ὁ Μωρίς Ζιλλάρ εἶνε...
(Ἐπειτα συνέχισεν) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΙΩΤΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ
Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ

— Μικρὴ πεταλούδιτσα μου,
Μὲ σὺνῆθη ποῦ περῆς,
Τί ἀνήσυχη θηρῆς ;
Μήπως δροσοῦλα πλιότερη,
Γλυκύτερη ἐρωδιά,
Μὲ τήν τρελλή σου βιά ;
— Μήτε δροσοῦλες πλιότερες,
Και μήτε μρωοδιές :
Σὲ μήκουσ και βραγίες
Τὸ ρόδο κ' ὀμορφότερο
Ζητῶ, πρὶν μαγαθῆ,
Νεκρῆ να μὲ δεχθῆ.
Καθὸ μου ἔργο, ἡ ἀφήμηση,
Καθὸ μου ἀλήθεια,
Τὴν πιδ ὀμορφῆ θανῆ...
Σκέπτες, 1916. ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

λένε μωρικοί, ἡ γιατί δέν ἔχει να κάμῃ
τίποτα ἄλλο. Τὸ κάνει ἀπὸ μίαν ψυχικὴν
ἀνάγκη. Ἀπὸ ἀγάπῃ και ἀπὸ οἶκτο.
Κι' αὐτῆ τρυφερά πάντα τὸν Ἄνδρα, να
ἐργάσῃ τὸν ἐγωισμό του και να κἀνῃ ἐπι-
σης τὸ καλὸ. Κ' ἐπειδὴ, καθὼς εἶπαμε,
ἡ κοινωνία στηρίζεται στή συμπεθετα,
στὸν οἶκτο, ποῦ αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος
γιὰ τὸν ἄνθρωπο,— και γιὰ τὸ ἑῷ ἀκί-
μη,— ἡ Γυναίκα, ποῦ ἔχει αὐτὰ τὰ αἰ-
σθήματα πιδ ἀνεπτυγμένα, εἶνε μεγά-
λος κοινωνικὸς παράγων, εἶνε σπουδαί-
οτατο στοιχεῖο πρὸς τὸν κοινωνικόν.
Τὸ συμπέρασμα εἶνε, ὅτι τ' ἀγορία
μπορεῖ να ὑπερηφανεύεται λιγώτερο γιὰ
τὰ κατορθώματά της στήν... Σελίδα
Συνοργασίας. Τὰ κορίτσια ὑπερέτερον
στὸν ἔρανο γιὰ τήν ἔγγραφῆ ἀπέρων.
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
[Βλέπε Ὀδογὸν Συνθεσθητοῦ Κεφ. ΙΒ']
α) Μαρκικὴ Εἰκὼν

— Μποῦ !... Ποῖος μου πέταξε εἰς
μάτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ;

β) Παιγνιον
Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου

	ΟΝ		ΟΝ	
ΜΙ	ΣΟΥ	ΤΑΙ	ΡΟΝ	ΝΙ
	ΑΡ	ΡΕΥΣ	ΤΕ	
ΚΑ	ΤΑΣ	Α	ΚΡΙ	ΝΑ
	ΦΗ		ΣΙ	

Να συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαί
αὐται, ὄστε ναποτελεσθῶν τὰ ἔνδοματα
πέντε ἑλληνικῶν ἀκρωτηρίων.

γ) Διὰ τοὺς Τελλομαθεῖς
R**n-n*-s*rt-d*-c**r*-l-f**t
-p*ri*r*-t*mps.
Να γυμνασθῆ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Δήλωσις : Αἱ λύσεις—δοσασθήσονται ζητημέ-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραί-
τητως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμ-
ματοσῆμου.

λύσεις τοῦ δου βύζιου
α) Ἀθήνα. Σπάρτη, Θῆβαι. Ἄρ-
γος. Ἐπίδαυρος.

Ίδω τον Ουδών τόν τόν

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη- τός, Κορ. Β.

Η ΤΡΑΤΑ

Μόλις εβγήκαμε από την καμπίνα μας και έτοιμαζόμαστε για το σπίτι...

Παιδιά, πάμε ναγοράσουμε φρέσκα ψάρια... λέει η μητέρα.

Σε λίγο η δουλειά αρχίζει. Τι συνθηματά που τραβούν τα σχολιά...

Και ο ήλιος και... Δύο ή ώρα. Τίποτα ακόμη. Να φύγαμε...

Δεν μου λέτε, οφείπω ένα ψαράδι... οφείπετε κάποια...

Στάς τρείς, εφάνηκε τέλος πάντων το τελευταίο βασιλείκι...

Πώς σπαρταρούν τα καίμενα τα ψάρια... Εξαιρούμε για το σπίτι...

Πρώτα πρώτα με το φρούτο θέαμα της τράτας, και έπειτα με τα φρέσκα ψάρια...

Φαληγιώτικο Ζιζάνιον

ΤΟ ΔΙΔΥΜΟ ΔΑΚΡΥ

Μέσ' στη μεγάλη τάξη με τα γεράτα θρανία και τους γυάλινους τοίχους...

Η νεαρή δασκάλα μου, με τα μελαγχολικά μάτια και τα εβένινα μαλλιά...

Σκέπτεται, που πέφτον άκρια γελώσε και διασκεδάσε με της καλής της συμπεριφοράς...

Θυμίζεται τη γλυκειά της μαρούλα... Και ένα δάκρυ, άδελφτα, ξεφεύγει από το μελαγχολικό της μάτι...

Το δίδυμο αδελφάκι του σιγότερου ακόμα στην άκρη απ' τες μικροίς βλεφαρίδες...

Όταν μία λεπτή φωνούλα ενός ξανθού κοριτσιού, που μ'εσ' οτή νεοκική εκείνη γαλήνη...

Η μικρή δασκάλα μου, σάν είδε την άγαστη που φανέρωναν τα όμορφα έκαινε...

Ο ΝΕΟΣ ΚΙ' Ο ΠΑΛΙΟΣ

Σάν το γοργόφτερο πουλί, που στή φωλιά του κηρύκει...

Και σάν τον ήλιο τον χρυσό τη χρυσή του βράνη...

Για μία στιγμή ξεγυρνάμε στα μάς την δόση...

Όλα—ελπίδες κι όνειρα—στο νέο τα σημάζουμε...

Τόν λευκομάλλη γέροντα καίχτες τον γυμνάζουμε...

Κανούργι πάντα θέλουμε, χωρίς να τα γυμνάζουμε.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ Β'

Ας μην άνοϊξη κανείς καμμίαν θύραν, και προπάντων αυτήν...

Είνα το δωμάτιον του Παππού, ήμψφύτον στον ήρερον και σιγλήτον...

Είνα το δωμάτιον του Παππού, ήμψφύτον στον ήρερον και σιγλήτον...

Είνα το δωμάτιον του Παππού, ήμψφύτον στον ήρερον και σιγλήτον...

Είνα το δωμάτιον του Παππού, ήμψφύτον στον ήρερον και σιγλήτον...

Είνα το δωμάτιον του Παππού, ήμψφύτον στον ήρερον και σιγλήτον...

Είνα το δωμάτιον του Παππού, ήμψφύτον στον ήρερον και σιγλήτον...

Είνα το δωμάτιον του Παππού, ήμψφύτον στον ήρερον και σιγλήτον...

Είνα το δωμάτιον του Παππού, ήμψφύτον στον ήρερον και σιγλήτον...

τόσον γλυκά, σάν τα μέτωπά των, να ευωδιάξη τόσον πολύ, σάν την ψυχή των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 28 όδός Εθνεπίδου την 12ην Ιανουαρίου 1916

ΚΑΤΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Συγγέ μου παραπονούνται πολλοί, ότι έλαι έτοιμοι να πάνε...

Όχι δάδια. Είνε λοιπόν ξεπαθώμα αυτό; Κάθε άλλο. Έκείνοι που το κάμνουν...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Είνα δικό των το κομψέρον φλωρί, που λαμποκοπή είνε η εύτυχία των...

Συγγέ. Είνα το έβζε έμιας θά το έδωμάμα...

Ό νέος μου συνδρομητής, ή μικρός Σωτήριος Ν. Ζ...

Έπειτα ή πρώτη στήλη που έγραψες, και άπορεί, Άργουσε, πώς τους έβζεκα...

Έπειτα ή πρώτη στήλη που έγραψες, και άπορεί, Άργουσε, πώς τους έβζεκα...

Έπειτα ή πρώτη στήλη που έγραψες, και άπορεί, Άργουσε, πώς τους έβζεκα...

Έπειτα ή πρώτη στήλη που έγραψες, και άπορεί, Άργουσε, πώς τους έβζεκα...

Έπειτα ή πρώτη στήλη που έγραψες, και άπορεί, Άργουσε, πώς τους έβζεκα...

Έπειτα ή πρώτη στήλη που έγραψες, και άπορεί, Άργουσε, πώς τους έβζεκα...

Έπειτα ή πρώτη στήλη που έγραψες, και άπορεί, Άργουσε, πώς τους έβζεκα...

Έπειτα ή πρώτη στήλη που έγραψες, και άπορεί, Άργουσε, πώς τους έβζεκα...

Έπειτα ή πρώτη στήλη που έγραψες, και άπορεί, Άργουσε, πώς τους έβζεκα...

Έπειτα ή πρώτη στήλη που έγραψες, και άπορεί, Άργουσε, πώς τους έβζεκα...

Έπειτα ή πρώτη στήλη που έγραψες, και άπορεί, Άργουσε, πώς τους έβζεκα...

Έπειτα ή πρώτη στήλη που έγραψες, και άπορεί, Άργουσε, πώς τους έβζεκα...

Έπειτα ή πρώτη στήλη που έγραψες, και άπορεί, Άργουσε, πώς τους έβζεκα...

Έπειτα ή πρώτη στήλη που έγραψες, και άπορεί, Άργουσε, πώς τους έβζεκα...

Έπειτα ή πρώτη στήλη που έγραψες, και άπορεί, Άργουσε, πώς τους έβζεκα...

Έπειτα ή πρώτη στήλη που έγραψες, και άπορεί, Άργουσε, πώς τους έβζεκα...

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΕΣ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Κεκοιμητή Χλόη, κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τα έβζε: «Τό κορμάκι...»

«Τό κορμάκι...» «Παλιή ποιήματα...» «Αγροκόβεται η εστία...»

«Τό κορμάκι...» «Παλιή ποιήματα...» «Αγροκόβεται η εστία...»

«Τό κορμάκι...» «Παλιή ποιήματα...» «Αγροκόβεται η εστία...»

«Τό κορμάκι...» «Παλιή ποιήματα...» «Αγροκόβεται η εστία...»

«Τό κορμάκι...» «Παλιή ποιήματα...» «Αγροκόβεται η εστία...»

«Τό κορμάκι...» «Παλιή ποιήματα...» «Αγροκόβεται η εστία...»

«Τό κορμάκι...» «Παλιή ποιήματα...» «Αγροκόβεται η εστία...»

«Τό κορμάκι...» «Παλιή ποιήματα...» «Αγροκόβεται η εστία...»

«Τό κορμάκι...» «Παλιή ποιήματα...» «Αγροκόβεται η εστία...»

«Τό κορμάκι...» «Παλιή ποιήματα...» «Αγροκόβεται η εστία...»

«Τό κορμάκι...» «Παλιή ποιήματα...» «Αγροκόβεται η εστία...»

«Τό κορμάκι...» «Παλιή ποιήματα...» «Αγροκόβεται η εστία...»

«Τό κορμάκι...» «Παλιή ποιήματα...» «Αγροκόβεται η εστία...»

«Τό κορμάκι...» «Παλιή ποιήματα...» «Αγροκόβεται η εστία...»

«Τό κορμάκι...» «Παλιή ποιήματα...» «Αγροκόβεται η εστία...»

«Τό κορμάκι...» «Παλιή ποιήματα...» «Αγροκόβεται η εστία...»

«Τό κορμάκι...» «Παλιή ποιήματα...» «Αγροκόβεται η εστία...»

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η ανταλλάξουν—ή Ίδαίος Ζεύς (0) με Άδραν της Χαλκίδας...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η ανταλλάξουν—ή Ίδαίος Ζεύς (0) με Άδραν της Χαλκίδας...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η ανταλλάξουν—ή Ίδαίος Ζεύς (0) με Άδραν της Χαλκίδας...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η ανταλλάξουν—ή Ίδαίος Ζεύς (0) με Άδραν της Χαλκίδας...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η ανταλλάξουν—ή Ίδαίος Ζεύς (0) με Άδραν της Χαλκίδας...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η ανταλλάξουν—ή Ίδαίος Ζεύς (0) με Άδραν της Χαλκίδας...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η ανταλλάξουν—ή Ίδαίος Ζεύς (0) με Άδραν της Χαλκίδας...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η ανταλλάξουν—ή Ίδαίος Ζεύς (0) με Άδραν της Χαλκίδας...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η ανταλλάξουν—ή Ίδαίος Ζεύς (0) με Άδραν της Χαλκίδας...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η ανταλλάξουν—ή Ίδαίος Ζεύς (0) με Άδραν της Χαλκίδας...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η ανταλλάξουν—ή Ίδαίος Ζεύς (0) με Άδραν της Χαλκίδας...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η ανταλλάξουν—ή Ίδαίος Ζεύς (0) με Άδραν της Χαλκίδας...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η ανταλλάξουν—ή Ίδαίος Ζεύς (0) με Άδραν της Χαλκίδας...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η ανταλλάξουν—ή Ίδαίος Ζεύς (0) με Άδραν της Χαλκίδας...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η ανταλλάξουν—ή Ίδαίος Ζεύς (0) με Άδραν της Χαλκίδας...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν η ανταλλάξουν—ή Ίδαίος Ζεύς (0) με Άδραν της Χαλκίδας...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΥΧΑΘΝΩΜΩΝ

Ίδω τον Ουδών τόν τόν... Τά έγγυσημένα ή άνωθενόματα...

Ίδω τον Ουδών τόν τόν... Τά έγγυσημένα ή άνωθενόματα...

Ίδω τον Ουδών τόν τόν... Τά έγγυσημένα ή άνωθενόματα...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΔΟΠΟΖΕΤΑΙ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ

Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ). Τριανταφυλλέει κ. (ΟΚ).

